

stand til at tilbyde det, som et flertal tilsyneladende lægger op til nu, eller om vi skal vente og se et halvt års tid, til kræftstyregruppen har færdiggjort sit arbejde, den kræftstyregruppe, som jeg nedsatte for et års tid siden, og som skal kortlægge behandlings- og indsatsformer over for alle typer af kræft i Danmark.

Jeg kan ikke begribe, at man skal fremture med et forslag på så sent et tidspunkt i forhold til den færdige rapport, som kommer sidst på året. Det er jo det, som mindretallet går ind for. Vent og se! Hvorfor skal vi have dette her hastet igennem her og nu? Lad os se en samlet indsatsplan over for kræftbehandlingen i Danmark – ikke mindst henset til den kendsgerning, at der er store kapacitetsproblemer i forbindelse med kræftbehandlingen. Det vil jo klart være sådan, som det også ofte er blevet belyst i udvalget af adskillige eksperter, at der ikke er kapacitet til at foretage de pågældende screeninger nu. Vi ville da meget gerne alle sammen kunne foretage disse screeninger, hvis der var kapacitet til det.

Det vil sige, at hvis man prøver at tryne det her forslag igennem, så vil der ske det, at raske kvinder vil blive undersøgt – i en situation, hvor der ikke er tilstrækkeligt med udstyr og læger – på bekostning af syge kvinder, kvinder, der har fået stillet diagnosen, der har fået en tvivl om, hvorvidt de har brystkræft. Ressourcerne skal jo tages et sted fra. Jeg har flere gange bedt de forskellige deltagere i debatten og tilhængere af forslaget om at komme og sige, hvorfra disse ressourcer skal tages.

Jeg har meget nøje fulgt debatten, også i pressen, efter at førstebehandling har fundet sted, og jeg må sige, at min forundring er steget og steget. Der er nogle, som faktisk opfatter det her som et forslag om, hvilket brev man skal sende ud til alle kvinder fra 50 år og opefter. Det har været udformningen af brevet, der har været det centrale. Men skal jeg pålægges at fremsætte et lovforslag, som pålægger amterne at udforme et særligt brev? Det kan ikke være meningen, at vi skal have sådan noget op her i Folketinget.

Men hvis det ikke er meningen og nogle mener, at der er noget andet i det, jamen så er problemstillingen, hvordan dette lovforslag rent faktisk skal se ud. Hvad er det, jeg skal lave? Skal det være et forslag, der beskriver et ædelt ønske fra Folketinget, sådan som Venstres næstformand har udtrykt det? Er det virkelig Folketingets opgave at skrive fromme ønskel-

ster, som amterne ikke har nogen praktisk mulighed for at opfylde i nær fremtid? Og hvordan har forslagsstillerne tænkt sig at lovforslaget skal håndhæves? På hvilket tidspunkt skal vi sige at loven bør være opfyldt i de enkelte amter? Skal vi her sidde og lægge tidsplaner de næste 10 år frem? Og hvad er sanktionerne, hvis amterne ikke forfølger det her?

Aldersproblemstillingen i sig selv er interessant. Det er jo klart, at man ikke ret længe kan være uenige om, at selvfølgelig skal kvinder over 69 år også behandles. Alle skal behandles. Hvorfor skal vi sætte en grænse ved 50 år? Skal vi ikke også gå længere ned? Hvorfor lige 50 år? Det er bekymrende at konstatere, at flertallet med en håndbevægelse sidder og vælger, at nu skal endnu flere kvinder med. Det er klart. Men hvor er kapaciteten til det her?

Jeg mener faktisk, at problemstillingen er ganske vanskelig at løse. Jeg ved ikke, hvordan det lovforslag, jeg muligvis bliver pålagt at fremsætte, overhovedet skal se ud bare i overordnet sammenhæng. Skal det være et brev, eller skal det være et pålæg til amterne, som de ikke kan realisere de første 8-9-10 år? Hvordan skal jeg sikre mig, at lovforslaget bliver efterlevet? Hvordan skal det håndhæves?

Der er så mange spørgsmål, jeg ikke kan få svar på, medmindre jeg får nogle gode opskrifter nu. Men det er en højt usædvanlig situation at stå i, at man ikke aner, hvordan et lovforslag skal se ud, som man nu er ved at blive pålagt at fremsætte.

Kunne vi ikke enes om at afvente kræftstyregruppens samlede udmelding og plan for, hvordan vi laver en indsats over for kræftbehandlingen i dette land? Skal vi pille brystkræft ud og tromle noget igennem, som vi ingen mulighed har for at realisere?

Jeg ved ikke, om jeg har udtrykt min undren tilstrækkelig kraftigt. Ellers vil jeg gerne gå herop igen og foretage det samme.

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Det var da en umådelig bekymring, ministeren lægger for dagen. Jeg sad med glæde og interesse og så ministeren i Profilen, og om det her forslag sagde ministeren præcist: Jamen det betyder ikke noget. Det forslag betyder ikke noget. Det kan regeringen leve med.

Så hører jeg sådan en lang elegi fra ministerens side. Jeg vil anbefale, når nu flertallet har stemt det igennem, at ministeren indkalder til et